

**ΜΗΝΥΜΑ
ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ 2021
ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
Σ Ε Ρ Α Φ Ε Ι Μ**

Νέον ἔτος ἦλθεν!

Ἐλπίδες καί εὐχές εἶναι τά πολύτιμα λόγια τῶν ἑορτῶν, τά στολίδια τῶν ἀνθρώπων καί τῶν ἡμερῶν. Ἐλπίδες καί εὐχές γιά πνευματική καί σωματική υγεία. Ἐλπίδες καί εὐχές γιά τό νέο ἔτος πού ἦλθε.

Αὐτό τό νέον ἔτος καί κάθε ἔτος, ὅλος ὁ χρόνος τῆς ζωῆς μας, ἀγαπητοί χριστιανοί, πρέπει νά γνωρίζουμε μέ βεβαιότητα ὅτι βρίσκεται στά χέρια τοῦ Θεοῦ. Ὅπως πρέπει νά γνωρίζουμε μέ βεβαιότητα, ὅτι πρὸς χάριν ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων ὁ Σαρκωθεὶς Χριστὸς ἔλαβε τὸν χρόνο, τὸν ἀνθρώπινο χρόνο, ὅταν γεννήθηκε λαμβάνοντας Σάρκα ἀνθρώπινη καί ὡς «Παῖδιον Νέον» μᾶς ἔδωσε ἕναν Νέον χρόνο. Σέ ἐμᾶς πού εἴμαστε ἔν-χρονοι, ζοῦμε καί κινούμεθα στὸν χρόνο, αὐτὸς ὁ «Νέος χρόνος» εἶναι αὐτὸς τῆς σωτηρίας, ὁ χρόνος τῆς Ζωῆς, πού βιώνουμε μέσα στὴν Ἐκκλησία, ἐντὸς τοῦ Σώματός Του.

Εἶναι ὁ χρόνος μέ τὸν ἴδιο τὸν Χριστό καί μέσα στὸν ἴδιο τὸν Χριστό. Γι' αὐτό λοιπὸν ἑορτάζουμε, ἐλπίζουμε καί εὐχόμεθα! Διότι ὁ «Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί» καί μᾶς ἔδωσε τὴν πάντοτε ζῶσα ἐλπίδα τῆς σωτηρίας, τὴν πάντοτε ζῶσα ἑορτὴ «ἢ διὰ τῆς ἐκ Παρθένου γεννήσεως ἀναδειχθεῖσα τῷ κόσμῳ, οὐχ ἀπλῶς ἐστὶν ἀγία πανήγυρις, ἀλλὰ ἀγία ἀγίων, καί πανήγυρις πανηγύρεων.» (Ἀγ. Γρηγόριος Νύσσης)

Εἶναι ἡ συνεχὴς γιορτὴ γιὰ τὴν Ἐκκλησία, διότι ὁ Κύριος εἶναι ἡ Ἀρχὴ καί τό Τέλος, ἡ ἀρχὴ καί τό τέλος τῆς δημιουργίας καί τοῦ χρόνου, δηλαδή εἶναι τό ἴδιο Πρόσωπο πού ἦρθε καί Αὐτὸς πού θά ἔρθει. Καθημερινὰ στὸν λειτουργικὸ χρόνο βλέπουμε αὐτὴ τὴ γιορτὴ, ὅπως στὸν Ἑσπερινό, καθὼς δύει ὁ ἥλιος ὑμνοῦμε καί εὐχαριστοῦμε τὸν Θεὸ διηγούμενοι τὰ μεγαλεῖα τῆς δημιουργίας Του, τὴ δημιουργία ἐκ τοῦ μηδενός τοῦ κόσμου καί τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ἀρχὴ τοῦ κόσμου καί τὴν ἀρχὴ τοῦ χρόνου.

Καί τὴν ἴδια ὥρα καθὼς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸν χρόνο πού πέρασε, γιὰ τὴ δύση τοῦ ἡλίου, δοξολογοῦμε καί τὸν Θεὸ διότι δεχόμαστε τὴν ἀνατολὴ τῆς νέας ἡμέρας καί γιορτάζουμε τὴν ἐναρξὴ τῆς. Πόσο ὁμορφα νοσηματοδοτεῖ τὸν χρόνο τό τροπᾶριο τοῦ Ἑσπερινοῦ: «Φῶς ἱλαρόν ἁγίας δόξης, ἀθανάτου Πατρός, οὐρανίου, ἀγίου, μάκαρος, Ἰησοῦ Χριστέ. Ἐλθόντες ἐπὶ τὴν ἡλίου δύσιν, ἰδόντες φῶς ἑσπερινόν, ὑμνοῦμεν Πατέρα, Υἱόν καί Ἅγιον Πνεῦμα Θεόν...».

Ὡς ἄνθρωποι βιώνουμε τὴν ἀπλὴ ὥρολογιακὴ δύση τῆς ἡμέρας, τὸν χρόνο πού ρέει, καί μαζί ὡς Ἐκκλησία, ταυτόχρονα, προσδοκοῦμε τὴν παρουσία τοῦ ἱλαροῦ φωτός τοῦ Πατρός, τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὴ ζωὴ μας. Στὴν ἀπώλεια τοῦ χρόνου καί τῆς ἡμέρας, ἡ Ἐκκλησία μᾶς παρηγορεῖ μέ τὴ βεβαιότητα τῆς παρουσίας τοῦ Φωτός τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Διότι ὅλη ἡ ἐλπίδα τῆς ἀνθρωπότητος, ἀγαπητοί μου, βρίσκεται στό μεγάλο γεγονός, τό γεγονός τῆς Ἑνσαρκώσεως. Ἐκεῖ γίνεται ὁ χρόνος ἐλπίδα, γιατί ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ μοναδικὴ ἐλπίδα τοῦ κόσμου, ἐλπίδα πού βεβαίως δέν ἐπιβάλλεται, δέν εἶναι ἀναγκαστικὴ ἐλπίδα. Εἶναι ἐλπίδα ἐλευθερίας. Διότι ὁ Κύριός μας δίνει τὸν χρόνο μας καί μᾶς ἀφήνει στὸν χρόνο μας, δηλαδή τὴ ζωὴ μας, γιὰ νά ἀποφασίσουμε ἂν θά πᾶμε μαζί Του.

Ἄν θά προσφέρουμε τὸν χρόνο μας σέ Ἐκεῖνον, ὅπως μᾶς προσεφέρθη ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Ὁ Χριστὸς ἦρθε τόσο ταπεινά καί ἀνεπίβουλα. «Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο»

ἐλεύθερα, καί εἶναι καί παραμένει στους αἰῶνες ἡ μόνη ἐλπίδα τοῦ κόσμου τούτου, πού εἶναι «ἐλεύθερη ἐλπίδα». Δέν ἀναγκάζει ὁ Χριστός τόν ἄνθρωπο νά ἐλπίζει σέ Αὐτόν καί ταυτόχρονα εἶναι ἡ μόνη του ἐλπίδα! Δέν ἐκβιάζει τόν ἄνθρωπο νά ἀγαπᾷ καί ταυτόχρονα μόνο ὁ Χριστός ἀγαπᾷ ἀληθινά γιατί εἶναι ἡ Ἀγάπη! Δέν ἀπαιτεῖ τόν χρόνο τοῦ ἀνθρώπου καί ταυτόχρονα εἶναι τό μόνο σωτήριο τέλος τοῦ χρόνου, τοῦ ἀνθρώπου!

Ἐντός λοιπόν τοῦ δικοῦ μας χρόνου αὐτή ἡ ἐλευθερία καί ἡ ἀγάπη ὑποστασιάζεται καί βιώνεται στήν Ἐκκλησία, ἀπαντᾷ στά προβλήματα μέ τή χαρά τῆς ἀγαπητικῆς κοινωνία μεταξύ ὅλων τῶν ἀδελφῶν τοῦ Χριστοῦ, τῶν ζώντων καί τεθνεώτων στόν κοινό μας χρόνο στό κοινό Ποτήριο.

Τί εἶναι αὐτό πού μπορεῖ συνεχῶς μέσα στόν χρόνο καί τήν ἱστορία νά νοηματοδοτεῖ τόν ἴδιο τόν ἄνθρωπο καί τόν πολιτισμό του, πολιτισμό ἀσθενῆ καί πολιτισμό ἀσθενειῶν;

Ἡ ἀπάντηση εἶναι: τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

Πῶς μπορεῖ νά ἀνατραπεῖ ἡ μονοδιάστατη κυριαρχία πολιτικῆς καί οἰκονομίας, ὑλικῆς ἀνάπτυξης καί ζωϊκῆς εὐημερίας, μία κουλτούρα τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου στερημένη πνευματικότητας καί ἐσχατολογικότητας καί νά ἀποκτήσει νέα προοπτική;

Ἡ ἀπάντηση εἶναι: μέ τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

Μέ τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ νικήθηκε ὁ θάνατος καί ἀνακτήθηκε ἡ ζωή, καί ἔτσι, ἀπό τό Σῶμα καί τό Αἷμα Του, ὅλα στόν κόσμο καί τόν χρόνο μᾶς νοηματοδοτοῦνται καί ζωοποιοῦνται.

Τό Σῶμα καί τό Αἷμα Του θεμελιώνει καί δυναμώνει τήν πίστη, συγκροτεῖ τήν Ἐκκλησία, ἀγιάζει τόν ἄνθρωπο, συνέχει τόν κόσμο. Ἡ στάση μας λοιπόν ἀπέναντι στά παράδοξα καί ἀνίερα τοῦ κόσμου τούτου, στόν ἀόριστο ἀνθρωπισμό τοῦ πολιτισμοῦ μας, στόν ἀνθρωπισμό πού ἀντιστρατεύεται τήν Θεανθρωπινό-τητα καί τήν Ἀγιότητα, εἶναι τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Θεανθρώπου.

Ὁ πολιτισμός ἐντός τοῦ ὁποίου ζοῦμε καί μᾶς ἐπιβάλλεται νά ζοῦμε, ἀποδέχεται καί συμβιβάζεται μόνον μέ τόν Ἄνθρωπο καί ὄχι μέ τόν Θεάνθρωπο. Ἀδυνατεῖ νά καταλάβει καί δέν ἀποδέχεται, ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ στόν κόσμο αὐτό ἀκριβῶς ἐρχεται νά ἐπιβεβαιώσῃ: ὁ Χριστός σαρκωθείς ἐν χρόνῳ ἀποκαλύπτει, τήν πραγματικότητα τοῦ «εὖ εἶναι» καί «ἀεὶ εἶναι», τήν Ἀγιότητα, τό κατά Θεόν νόημα καί τόν κατά Θεόν σκοπό τῶν πάντων, ἀνοίγει διάπλατα τήν αἰωνιότητα, προσκαλεῖ τόν κόσμο καί τόν ἄνθρωπο.

Ὅσο ὁ μέγας πειρασμός τῶν νεώτερων χρόνων εἶναι ἡ γοητεία τοῦ νέου ἢ τῆς ἀνανεώσεως τῶν ἐφευρέσεων καί τῶν ἀνακαλύψεων, τῶν ἀλλαγῶν καί τῶν μεταρρυθμίσεων, τῶν ἀνακατατάξεων καί τῶν ἀναδιοργανώσεων, πού διά τῆς Ἐπιστήμης καί μάλιστα τῆς Τεχνολογίας γίνονται «καθημερινός ἄρτος» τῶν ἀνθρώπων, τίποτα δέν θά ἀγιάζεται καί ὅλα θά πεθαίνουν ἂν δέν ζωοποιοῦνται ἀπό τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

Ἐξαιτίας τοῦ θάμβους ἢ τῆς φαντασμαγορίας αὐτοῦ τοῦ πολιτισμοῦ οἱ ἄνθρωποι ἐξακολουθοῦν νά ἀρνοῦνται τόν χῶρο καί τόν χρόνο τοῦ Θεοῦ, τόν κόσμο τῆς Δημιουργίας, τόν κόσμο τῆς Ἀγιότητος. Τό μυστήριο, πού ὑπάρχει παντοῦ, ἀντικαταστάθηκε ἀπό τήν ἐπιφάνεια μέ τά νεκρά ζητήματα καί τά θνητά πράγματα, ζητοῦμε νέα, ἐντυπωσιακά ἢ καταπληκτικά φαινόμενα, νέες ἢ μοντέρνες

ἐπαναστατικές ιδέες, μέ τίς ὁποῖες ἐνδύουμε ἢ ἀλλάζουμε ἢ ἀντικαθιστοῦμε τά πράγματα. Εἶναι ὁ πειρασμός τοῦ ἀνθρώπου πού δυστυχῶς ἐκδηλώνεται μέ τήν παρὰ φύσιν κίνησή του: ἀποστρέφεται τήν Ἐνσάρκωση καί τό μυστήριο τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ.

Ὅταν ἀντιληφθοῦμε μέ πίστη, μέ καθαρή διάνοια καί καρδιά, ὅτι στό τέλος τοῦ χρόνου δέν παραμονεύει τό χάος, δέν ἐξουσιάζει ὁ θάνατος, ἀλλά καρτερεῖ ὁ Κύριος, τότε τά πάντα μεταμορφώνονται. Καί τά πράγματα καί οἱ ιδέες καί ὁ κόσμος καί ὁ χρόνος ὅλος. Καί εἶναι πολύ σπουδαῖο τό γεγονός, ὅτι ἐντός τῆς Ἐκκλησίας διά τῆς Θείας Χάριτος ὁ ἀνθρώπος γεύεται τήν πείρα τῆς αἰωνιότητος. Καταλαβαίνει ὅτι εὐρισκόμενος σέ σχέση μέ τόν Θεό καί εὐλογώντας τόν Θεό ἐπεκτείνεται εἰς τούς αἰῶνες, γίνεται ἄπειρος καί αὐτός.

Ἡ Ἐκκλησία βλέπει τήν πορεία της μέσα στόν χρόνο ἀκριβῶς ὡς συνοδοιπορία μέ τόν Χριστό ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι. Καί ταυτόχρονα ὡς πορεία πού δέν θά καταλήξει στό μηδέν, ἐντός τοῦ ἀγνωστοῦ σκληροῦ θανάτου ἀλλά στή συνάντηση τῆς αἰωνίου Ἀγάπης καί τοῦ ἀνέσπερου Φωτός, στή συνάντηση μέ τό πρόσωπο τοῦ Θεοῦ, τήν ἀπαρχή τῆς αἰωνίου Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Προγεύεται ὁ ἀνθρώπος τήν αἰωνιότητα, τή μεγάλη συνάντηση, ὅταν βρίσκεται γύρω ἀπό τήν κοινὴ Τράπεζα στήν ὁποία πραγματώνεται τό Μυστήριο τῆς μεταβολῆς τοῦ ἄρτου καί οἴνου σέ Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ.

Ἡ πίστη καί ὁ πόθος, ἡ ἀναζήτηση καί ἡ λαχτάρα τοῦ χρόνου τῆς ὄντως Ζωῆς, τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ φανερώνονται στό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Αὕτη εἶναι ἡ προϋπόθεση τῆς ἀλήθειας στή ζωὴ μας. Αὕτη εἶναι ἡ προϋπόθεση τοῦ νοήματος τῆς ὑπαρξῆς μας. Αὕτη εἶναι ἡ προϋπόθεση τῆς ζωντάνιας τοῦ χρόνου μας, παλαιοῦ καί νέου. Εἶναι ὅμως καί μία προσδοκώμενη ἢ μᾶλλον μία ὀφειλόμενη ἀπάντηση σέ κάθε κρίση, σέ κάθε πραγματικό ἀδιέξοδο τῶν πραγμάτων καί τῆς ζωῆς, μία προσέγγιση τῶν προβλημάτων καί τῶν ἀποριῶν.

Προσεγγίζουμε τό νόημα τῆς ὑπαρξῆς καί τῆς ζωῆς ἐντός τῶν συνθηκῶν καί τῶν σχέσεων, τῶν γεγονότων καί τῶν περιστάσεων τοῦ βίου. Καί τότε, ἀγαπητοί μου, ὀφείλουμε, διδασκόμενοι ἀπό τά συμβαίνοντα καί τίς καθημερινές διαπιστώσεις, νά ἀναρωτηθοῦμε καί νά ἐρωτήσουμε: Ποιά εἶναι τά σημαντικά, πού ἀντέχουν στή διάρκεια τῆς ζωῆς μας καί τό Νέο ἔτος, τί θά κρατήσουμε ὡς κύριο καί καίριο; Καί ἡ ἀπάντηση εἶναι: τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

Καί εἶναι λίγοι αὐτοί, πού ἀναζητοῦν καί ποθοῦν τίς καινές δωρεές τοῦ Θεανθρώπου. Διότι ὅταν ἀρνούμαστε τό Μυστήριο, ἀρνούμαστε τό κρυμμένο νόημα τῶν πραγμάτων ὅλης τῆς ζωῆς καί τῆς ἱστορίας.

Ὅπως μᾶς λένε οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἡ κλήση μας εἶναι νά ζήσουμε τό Μυστήριο, τό Μυστήριο τῆς Ζωῆς, γιά νά τό γνωρίσουμε, νά τό προσκυνήσουμε, γιά νά μᾶς δοθεῖ ἡ ἀνεξάντλητη Ἀγιότητα τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ.

Ἔτσι θά νικήσουμε κάθε θάνατο καί τήν πανδημία πού μᾶς πληγώνει.

Χρόνια Πολλά καί εἰρηνικός ὁ νέος ἐνιαυτός τῆς χρηστότητος τοῦ Κυρίου 2021 καθὼς συμπληρώνονται 200 χρόνια ἀπὸ τήν Ἐθνεγερσία μας καί τήν θυσίαν τῶν Πατέρων μας, πού μᾶς χάρισαν ἐλεύθερη Πατρίδα!

Εὐλογημένον, ὑγιεινόν καί εἰρηνικόν τό νέον ἔτος!

+ ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ